

[Karen Dahlerup Andersen.]

ger, afbøder dem i det omfang, det kan lade sig gøre. Risikoen, der er forbundet med de af sundhedsstyrelsen anbefalede vaccinationer, er jo så uendelig lille, at den kan tælles i promiller, men for den enkelte, der rammes, er tragedien uendelig stor, og man må ikke forlange af disse forældre, at de skal vente længere.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Det drejer sig om i alt ca. 20 tilfælde, hvor der over for indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen og statens seruminstitut er rejst krav om erstatning for vaccinationsskader i forbindelse med polio-, difteri-, koppe- og kighostevaccinationer. Disse krav er, som fru Karen Dahlerup Andersen gav udtryk for, fremkommet, efter at der i 1969 blev ydet særlige kulancemæssige invaliditetserstatninger til 8 personer, som måtte antages at have pådraget sig polio i forbindelse med den landsomfattende poliovaccination i 1966. Det var bl. a. fremkomsten af disse ca. 20 krav, der dannede baggrund for nedsættelsen af det udvalg, der, som jeg nævnte i min besvarelse til hr. Knud Bro, har foreslået, at der gennemføres en lov om erstatning for vaccinationsskader.

Som jeg ligeledes tidligere har nævnt, agter regeringen at fremsætte et lovforslag i overensstemmelse med udvalgets indstilling, således at den nye lovs regler så at sige får tilbagevirkende kraft. Det vil nemlig blive foreslået, at lovens regler om erstatning skal kunne anvendes på skader, der er opstået før lovens ikrafttræden, i tilfælde, hvor der er en rimelig sandsynlighed for, at skaden skyldes vaccination. Dette har indenrigsministeriet meddelt de pågældende.

Da sundhedsstyrelsen har ladet retslægerådet foretage en bedømmelse af hver enkelt af sagerne med henblik på en belysning af spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en sandsynlig årsagssammenhæng mellem vaccinationen og skaden i de konkrete tilfælde, har jeg endvidere fundet det rigtigt, som også fru Karen Dahlerup Andersen omtalte, at orientere hver enkelt om retslægerådets og sundhedsstyrelsens vurdering i deres tilfælde.

Når regeringen har fundet, at det ikke ville være urimeligt at udsætte den endelige afgørelse, indtil folketinget har haft lejlig-

hed til at tage stilling til det lovforslag, som vil blive fremsat til efteråret, hænger det bl. a. sammen med, at de regler, som vil blive foreslået, kommer til at gå ud på, at der tidligst vil kunne tilkendes invaliditetserstatning fra skadelidtes 15. år. De 7 tilfælde, hvor der efter retslægerådets vurdering må antages, at være den nødvendige årsagssammenhæng mellem vaccinationen og skaden vedrører alle børn, der er langt under denne alder, bortset fra 1 tilfælde, men her foreligger der til gengæld ikke nogen invaliditet.

Jeg vil gerne understrege, således som jeg også gjorde det over for hr. Knud Bro, at de pågældende, der altså er under 15 år, kan få støtte efter forsorgslovens §§ 70 og 73 til dækning af merudgifter allerede nu, og det drejer sig om de merudgifter, det medfører for forsørgeren at have et handicappet barn i hjemmet.

Først i dag har det været muligt at offentliggøre betænkningen, som nu er omdelt til folketingets medlemmer; jeg synes selv, vi fra indenrigsministeriet har arbejdet hurtigt og også hurtigt tilkendegivet, hvad vi mente var den bedst mulige måde at løse problemet på. Jeg vil gerne understrege, at der jo ikke er nogen, der herved lider noget tab, idet, som jeg sagde før, det lovforslag, vi vil fremsætte, også får en art tilbagevirkende kraft.

Jeg vil også gerne gentage, hvad jeg sagde til hr. Knud Bro, at jeg har den opfattelse, at forsorgslovens §§ 70 og 73 er af en sådan art, at de hjælper de pågældende i den situation, de er i i dag, idet de pågældende er under 15 år, og det skulle være tidligt nok, når vi gennemfører lovforslaget i næste samling, da at kunne bistå og hjælpe dem i den ulykkelige situation, de er kommet i, efter deres fyldte 15. år.

Karen Dahlerup Andersen: Jeg vil gerne takke indenrigsministeren for den venlige besvarelse af spørgsmålet.

Jeg er klar over, at betænkningen er kommet i går, endda meget sent på dagen, og jeg synes, at selv om tiden har været kort, må man være glad for betænkningen, fordi der i den ligger et materiale, man kan lovgive efter. Men der er jo ingen, der siger, selv om der ligger et værdifuldt materiale her, at man så i et og alt, når man skal til at